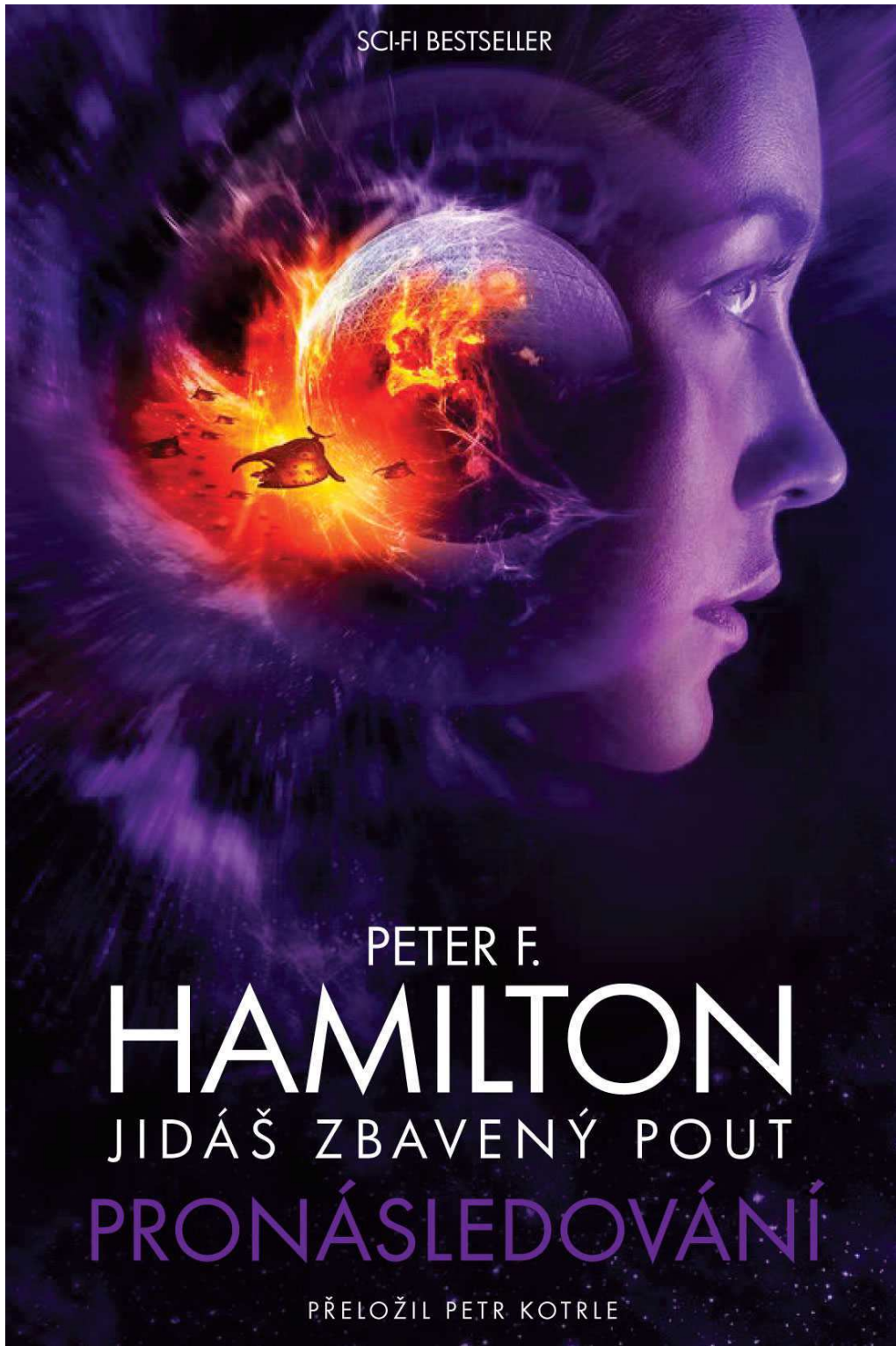

SCI-FI BESTSELLER

PETER F.

HAMILTON

JIDÁŠ ZBAVENÝ POUT

PRONÁSLEDOVÁNÍ

PŘELOŽIL PETR KOTRLE

Peter F. Hamilton

Jidáš zbavený pout

Pronásledování

Sága Společenství

PANDOŘINA HVĚZDA

Bariéra

Invaze

JIDÁŠ ZBAVENÝ POUT

Pronásledování

Poslední hlídka

Judas Unchained
Copyright © Peter F. Hamilton, 2005
Czech edition © Martin Královec - Planeta9, 2019
Translation © Petr Kotrle, 2019

ISBN 978-80-88321-08-8 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-88321-11-8 (ePDF)
ISBN 978-80-88321-10-1 (ePUB)
ISBN 978-80-88321-09-5 (mobi)

Vyšlo také v tištěné verzi.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Hlavní postavy

Agent Zprostředkovatel ilegálních dodávek pro podsvětí, Illuminatus
Daniel Alster Vrchní výkonný asistent Nigela Sheldona
Alessandra Baronová Moderátorka zpravodajství
Dudley Bose Astronom na Gralmondské univerzitě, oživený
Gore Burnelli Hlava rodu Burnelliových
Justine Burnelliová Společenská celebrita ze Země
Thompson Burnelli Senátor Společenství, podstupuje oživení
Rafael Columbia Viceadmirál, planetární obrana Společenství
Paul Cramley Hacker, Darklake
Elaine Doi Prezidentka Mezihvězdného společenství
Adam Elvin Bývalý politický radikál, zbrojář Strážců identity
Hoshe Finn Detektiv, Městská policie v Darklake
Tonia Gallová Předsedkyně Asociace rezidentů, Výsostný anděl
McClain Gilbert Kapitán vesmírného loďstva
Crispin Goldreich Senátor, předseda rozpočtového výboru
Bernadette Halgarthová Isabellina matka, agentka Hvězdoplavce
Isabella Halgarthová Agentka Hvězdoplavce
Victor Halgarth Isabellin otec, agent Hvězdoplavce
Výsostný anděl Inteligentní mimozemská kosmická loď
Alic Hogan Komandér-poručík, Zpravodajská služba vesmírného loďstva
Ozzie Fernandez Isaacs Spoluvynálezce technologie červích děr. Spolumajitel Kosmické kompresní přepravy (KKP)
Bradley Johansson Zakladatel klanu Strážců identity
Patricia Kantilová Hlavní asistentka Elaine Doi
Renne Kempasová Poručice, Zpravodajská služba vesmírného loďstva
Natasha Kersleyová Vedoucí projektu Seattle
Anna Kimeová Wilsonova manželka a náčelnice štábu
Wilson Kime Bývalý pilot NASA. Admirál, velitel vesmírného loďstva
John King Poručík, Zpravodajská služba vesmírného loďstva
Edmund Li Důstojník Inspektorátu nákladní dopravy na Vzdálené
Bruce McFoster Bývalý člen klanu Strážců identity, atentátník ve službách Hvězdoplavce
Kazimir McFoster Člen klanu Strážců identity
Samantha McFosterová Členka klanu Strážců identity, technik připravující planetární pomstu
Olwen McOnnaová Členka klanu Strážců identity
Stig McSobel Člen klanu Strážců identity, velitel týmu v Armstrongu
Michelangelo moderátor TSP zpráv
Oscar Monroe Kapitán vesmírného loďstva
Morton Odsouzenec, voják vesmírného loďstva
Kaspar Murdo Hlavní správce Saffronské kliniky
Paula Myo Hlavní vyšetřovatelka, Senátní bezpečnostní služba
Jim Nwan Podporučík, Zpravodajská služba vesmírného loďstva
Matthew Oldfield Podporučík, Zpravodajská služba vesmírného loďstva
Orion Osiřelý mladík ze Silvergalde
Tiger Pansy Herečka z TSP dramatu „pro dospělé“
Quatux Raiel žijící na Výsostném andělovi
Ramon DB Senátor za Butu, předseda Afrického klubu
Simon Rand Zakladatel Randtownu na Elánu, vůdce odporu
Mellanie Rescoraiová Unisférová celebrita, agent VI
Gwyneth Russellová Podporučice, Zpravodajská služba vesmírného loďstva
Vic Russell Podporučík, Zpravodajská služba vesmírného loďstva
Bruno Seymore Vědecký důstojník

Campbell Sheldon Přímý pravnuk Nigela s vysokým postavením v rodinné dynastii

Nigel Sheldon Spoluvynálezce technologie červích děr, spolujitel Kosmické kompresní přepravy (KKP)

Catherine Stewartová (Kočka) Odsouzenec, voják vesmírného loďstva, bionická výzbroj

Tunde Sutton Vědecký důstojník, *Druhá šance*

Niall Swalt Zaměstnanec cestovní kanceláře Velká trojka

Giselle Swinsolová Projektová manažerka kosmického projektu dynastie Sheldonových

Rob Tannie Odsouzenec, voják vesmírného loďstva, bionická výzbroj

Tarlo Poručík, Zpravodajská služba vesmírného loďstva

Toči Mimoszemšťan neznámého původu

Gerard Utreth Zástupce rodiny Brantů, Demokratická republika Nové Německo

Liz Vernonová Biogenetická technička, Markova manželka

Mark Vernon Inženýr

Prolog

Vyšetřování v sobě mělo od samého počátku něco, co poručici Renne Kempasovou znervózňovalo. První malá pochybnost se vynořila z jejího podvědomí v okamžiku, kdy spatřila loftový byt oběti. Byla v podobných loftových bytech už stokrát. Přesně takové luxusní velkoměstské kvartýry zpravidla obývala sku-pina osobitých postaviček z mýdlových oper v TSP: krásných svobodných lidí s dobře placeným zaměstnáním, jež jim ponechávalo většinu dne volno, takže si mohli užívat podlahový prostor kolem pěti set metrů čtverečních, když posedávali v extravagantně zařízených interiérech, které pro ně vytvořili předražení bytoví architekti. Scénář naprosto odtržený od normálního života, ale s obrovským dramatickým a komickým potenciálem pro scenáristy.

Přesto byla teď tady, den poté, co kobercová zpráva Strážců označila prezidentku Elaine Doi za agentku Hvězdoplavce, a nechávala se uvést do přesně takového bytu v nejvyšším patře přebudovaného továrního bloku v Daroce, hlavním městě Arevala. Obrovská otevřená hala měla široký slunný balkón, z něhož se otevíral výhled na řeku Caspe, která protékala středem města. Jako všechna hlavní města úspěšných planet fáze jedna byla Daroca bohatou koláží parků, elegantních budov a širokých ulic táhnoucích se po obzor. V dopoledních slunečních paprscích s bronzovým nádechem se třpytilo ostrým koronálním zabarvením, které dodávalo panoramatu zvláštní kouzlo.

Renne nad tím nádherným výhledem trochu nevěřícně zavřela hlavou. I se slušným příjmem, který jí vyplácelo vesmírné loďstvo, by si pronájem něčeho takového nemohla nikdy dovolit. A tady jej momentálně platily tři prvoživoačky, kterým nebylo ani pětadvacet.

Renne a Tarla uvedla dovnitř jedna z nich, Catriona Saleebová, drobná dvaadvacetiletá dívka s dlouhými, kudrnatými černými vlasy. Na sobě měla jednoduché zelené šaty s výraznými geometrickými pruhy šedé barvy – ale Renne věděla, že ty šaty jsou Fon, takže na jejich cenovce byla částka přesahující tisíc pozemských dolarů, a dívka je používala jako všední oblečení na doma. Rennin e-správce jí ve virtuálním zorném poli vyjel materiály Saleebové; byla méně významnou členkou velkorodiny Morishiů a pracovala v jedné bance v rozlehlé finanční čtvrti Daroky.

Její dvě kamarádky byly Trisha Marina Halgarthová, která se zabývala product placementem ve Veccdale, dceřiné firmě Halgarthových navrhující módní domácí systémy, a Isabella Halgarthová, jež začala pracovat ve městě v galerii současného umění. Zapadaly do celkového profilu: tři svobodné dívky, které spolu bydlí ve velkém městě, společně se baví a čekají, až nastartují opravdovou kariéru, nebo až se zhmotní manželé se stejným bohatstvím a postavením, kteří si je odvezou do sídla spojeného svěřenského fondu, aby vyprodukovaly smluvně dohodnutý počet dětí.

„Máte to tady hodně velké,“ poznamenal Tarlo cestou do haly.

Catriona se otočila a věnovala mu úsměv, v němž bylo mnohem víc než obyčejná zdvořilost. „Díky. Patří rodině, takže to máme levné.“

„Spousta divokých večírků, co?“

Její úsměv přešel do škádlivé polohy. „Možná.“

Renne po něm střítila popuzeným pohledem. Měli být ve službě, ne balit potenciální svědky. Tarlo se jenom vesele ušklíbl; z jeho pohledné, opálené tváře zazářily dokonale bílé zuby. Renne viděla v pařížských klubech a barech na vlastní oči, jaký úspěch ten široký úsměv mívá.

Catriona je odvedla do kuchyňské části, kterou odděloval od haly snídaňový bar se širokou mramorovou deskou. Kuchyně byla ultramoderní, vybavená všemi myslitelnými vymoženostmi zabudovanými do vejčitě tvarovaných modulů v barvě labutí běli. Renne si nějak nedovedla představit, že by se skutečně často používala k vaření, dokonce ani tehdy, kdyby se ho ujali složitě vyhlížející šefboti.

Další dvě dívky seděly na stoličkách u baru.

„Trisha Marina Halgarthová?“ zeptala se Renne.

„To jsem já.“ Jedna z dívek vstala. Měla srdčitý obličej a světle olivovou pleť. Od každého oříškově hnědého oka jí splývala OOtetování v podobě drobných, tmavě zelených motýlích křídel. Abnormálně velký bílý župan ji halil jako brnění. Neustále si na nadýchanou tkaninu sahala a přitahovala si ji těsněji k tělu. Na bosých nohou měla kolem každého prstu stříbrné kroužky.

„Jsme ze zpravodajské služby vesmírného loďstva,“ řekl Tar-lo. „Poručice Kempasová a já vyšetřujeme váš případ.“

„Chcete říct, jak jsem byla důvěřivá,“ odvětila ostře.

„Klid, kotě,“ promluvila Isabella Halgarthová. Pak vzala Trishu kolem ramen. „Tihle lidé přišli pomoci.“ Vstala a otočila se k vyšetřovatelům.

Renne zjistila, že se musí dívat maličko nahoru, neboť Isa-bella je o několik centimetrů vyšší než ona, skoro stejně vysoká jako Tarlo. Na sobě měla velice těsné džíny, které nechávaly vyniknout její nohy. Dlouhé blond vlasy měla svázané do ohonu, který jí spadal až k bokům. Byl to obraz přirozené elegance.

Tarlův úsměv se roztáhl ještě víc. Renne měla chuť přimáčkout ho ke stěně, ostrým hlasem ho napomenout, aby se choval

profesionálně, a pro větší důraz mu pohrozit prstem. Místo toho se pokusila pokud možno ignorovat hodnotící namlouvací tanec, který se všude kolem ní odvíjel, a řekla: „Vyšetřovala jsem několik podobných případů. Slečno Halgarthová. Mám takovou zkušenost, že oběť je málokdy důvěřivá. Strážci se za ty roky vypracovali k velice sofistikovaným metodám.“

„Roky,“ řekla pohrdavě Catriona. „A to jste je ještě nechtyli?“

Renne zachovala zdvořilý výraz. „Myslíme si, že jsme blízko vyřešení.“

Tři dívky si vyměnily pochybovačné pohledy. Trisha si znovu sedla a chytila se svého županu.

„Vím, že je to pro vás nepříjemné,“ promluvil Tarlo. „Ale kdybyste mi pro začátek mohly říct, jak se ten muž jmenoval.“ Jeho široký úsměv se zklidnil do účastného, povzbudivého výrazu.

Trisha zdráhavě přikývla. „Jistě. Howard Liang.“ Pousmála se. „Asi to nebude jeho pravé jméno, že?“

„Ne,“ řekl Tarlo. „Ale ta identita vytvoří v darojské kybersféře velké množství dat. Naše forenzní softwarové týmy se dostanou k mnoha souvisejícím souborům. Můžeme informace z falešné identity prověřit, zjistit, kde se objevila poprvé, a možná i to, kdo se podílel na jejím padělání. Každá drobnost může pomoci.“

„Jak jste se seznámili?“ zeptala se Renne.

„Na párty. Chodíme na ně poměrně často.“ Pohledem vyhledala podporu u svých dvou kamarádek.

„Tohle je velké město,“ navázala Isabella. „Daroca je bohatá planeta; lidé tady mají peníze a čas si hrát.“ Její oči pobaveně zalétly k Tarlovi. „Trish a já jsme z dynastie, Catriona je z grandů. Asi nemusím říkat, že je o nás velký zájem.“

„Byl Howard Liang bohatý?“ zeptala se Renne.

„Neměl svěřenecký fond,“ řekla Trisha a zčervenala. „Alespoň říkal, že nemá. Jeho rodina měla pocházet z Velaines. Prý byl několik let po prvním omlazení. Líbil se mi.“

„Kde pracoval?“

„V komoditním oddělení Ridgeonské finanční. Proboha, vždyť ani nevím, jestli je to pravda.“ Přitiskla si volnou ruku na čelo a silou si je promnula. „Nevím, jak byl ve skutečnosti starý. Nevím o něm vůbec nic. To mi na tom vadí nejvíc. Ne, že mi ukradl autorizační certifikát, ani že mi vymazal paměť. Prostě... že jsem mu tak naletěla. Je to hrozně hloupé. Bezpečnostní služba naší rodiny nám posílá dostatek výstrah. Nikdy jsem si nemyslela, že jsou pro mě.“

„Prosím,“ řekl Tarlo. „Nedávejte si vinu. Tito lidé jsou velice profesionální. Kruci, nejspíš bych jim naletěl i já. Kdy jste ho viděla naposledy?“

„Před třemi dny. Vyrazili jsme si večer ven. Měla jsem pozvání do Bourneova klubu, byla tam nějaká akce, start nového divadelního seriálu. Zastavili jsme se na jídlo a potom jsem šla domů. Myslím. Podle domácího organizéru v bytě jsem dorazila v pět ráno. Z toho, co se dělo po večeři, si nepamatuju nic. Tehdy to udělali?“

„Možná,“ řekla Renne. „Bydlel s panem Liangem v jeho bytě ještě někdo?“

„Ne. Bydlel sám. Setkala jsem se s několika jeho přáteli; myslím, že byli z Ridgeonské. Chodili jsme spolu jenom několik týdnů. Ale asi to stačilo, abych přestala být ostražitá.“ Zlostně zavrtěla hlavou. „Celé Společenství si teď myslí, že podle mě je prezidentka mimozemšťan. V práci se už nebudu moci podívat nikomu do očí. Budu se muset vrátit na Solidade, nechat si změnit obličej a používat jiné jméno.“

„Pravděpodobně by to pomohlo,“ uznal vlídně Tarlo. „Ale ještě předtím vás budeme muset podrobit několika testům. Dole ve vestibulu čeká zdravotnický forenzní tým. Je možné to udělat na klinice nebo tady, co vám bude více vyhovovat.“

„Udělejte to tady,“ řekla Trisha. „Ať to máme z krku.“

„Jistě. Další tým prohlédne jeho byt.“

„Co čekáte, že tam najdete?“ zeptala se Isabella.

„Samozřejmě určíme jeho DNA,“ odpověděla jí Renne. „Kdo ví, na co dalšího přijdeme, obzvláště jestli ho využívali jako základnu. A z osobních záznamů Ridgeonské finanční si vytáhneme jeho materiály. Byla bych ráda, kdybyste je mohla ověřit. A pomohlo by mít jeho fotografie.“

„A nenechal si už udělat buněčnou restrukturalizaci?“ otázala se Catriona.

„Ano, ale my zaměříme vyšetřování na jeho původ, na jeho minulost. Tam jsou vodítka k tomu, odkud vzešel. Jak jistě chápete, musíme rozkrýt celou organizaci Strážců, jedině tak poženeme Lianga ke spravedlnosti. Nepronásledujeme pouze jeho.“

Dalších dvacet minut strávili v loftovém bytě získáváním svědectví od dívek, potom přenechali místo zdravotnickému forenznímu týmu. Renne byla v půlce cesty ke dveřím, když se zastavila a zamýšleně se po prostorné hale rozhlédla. Trisha odcházela se dvěma členy forenzního týmu do svého pokoje.

„Co je?“ zeptal se Tarlo.

„Nic.“ Naposledy před odchodem se podívala na Catrionu a Isabellu.

„No tak,“ obrátil se na ni, když je výtah svážel do vestibulu. „Přece tě znám. Něco ti vrtá hlavou.“

„Déjà vu.“

„Cože?“

„Tohle místo činu už jsem viděla.“

„Já taky. Pokaždé, když Strážci provedou kobercový nálet na kybersféru, šéf nás pošle, abychom se porozhlédli.“

„Jo, takže jsi to měl poznat taky. Vzpomínáš si na Minilyu?“

Dveře se otevřely a Tarlo se zamračil. Vyšli do vestibulu. „Trochu, bylo to před čtyřmi lety. Ale tenkrát bydlela v jednom bytě banda chlapů.“

„No a co? Chceš na mě zkoušet sexismus? Je to jiné, protože jsou to dívky?“

„Nech toho!“

„Bylo to narafičené úplně stejně, Tarlo. A tuhle čistě dívčí skupinku jsme už viděli taky.“

„Nzega, April Gallar Halgarthová. Patřila do té skupinky na prázdninách.“

„Taky Buwangwa, nezapomínej.“

„Fajn, kam tím míříš?“

„Nemám ráda opakování. A Strážci vědí, že je chytíme mnohem snadněji, když se budou držet stejného modu operandi.“

„Já modus operandi nevidím.“

„Není to vyloženě modus operandi.“

„Tak co?“

„Nevím jistě. Opakují stejný postup. To není jejich styl.“

Tarlo jako první vyšel otáčivými dveřmi z vestibulu ven a použil svého e-správce k přivolání městského taxíku. „Strážci tady nemají moc na vybranou. Počet hloupých mladých Halgarthů v galaxii je nepochybně dost značný, ale jejich životní a společenská uspořádání mají jen konečný počet permutací. To, co se opakuje, nejsou Strážci, ale Halgarthové.“

Před nimi zastavil taxík a Renne se zamračila; Tarlo měl pravdu, ale její uvažování se ubíralo jiným směrem. „Myslíš, že ochranka Halgarthových nastražuje pasti? Že mohli Trishu použít jako návnadu?“

„Ne,“ odpověděl ostře. „Tak to není. Kdyby chtěli někoho chytit do pasti, dostali by Lianga tu první noc, kdy se s Trishou setkal. Data o jeho minulé totožnosti mohla obstát při kontrole ze strany Ridgeonské finanční, ale zvláštní provokace řízená Halgarthy... To ani náhodou.“

„Určitě jde o provokační operaci. Kdybych patřila k vysoce postaveným Halgarthům, byla bych vzteky bez sebe z toho, jak si Strážci berou rodinu neustále na mušku.“

Tarlo se pohodlně zabořil do koženého sedadla taxíku. „Pravdou je, že mají tendenci vyvíjet na šéfkou slušný tlak.“

„Já tomu taky nevěřím. Kdyby šlo o provokaci, řekli by nám to.“

„Opravdu?“

„Dobře, možná ne,“ uznala. „Ale tohle nebyla provokace, takže to stejně nemá význam.“

„Nevíme, jestli to nebyla provokace.“

„Liang nedostali, a nám nic neřekli, což by v této fázi udělali.“

„Další možnost je, že Lianga pilně sledují a nechťejí ho vystrašit tím, že nám to řeknou.“

„Tak to není.“ Nemohla se na Tarla ani podívat. „Něco prostě *nesedí*. Bylo to až moc elegantní.“

„Moc elegantní?“

Škubla sebou, když z jeho hlasu zaslechla ten nevěřící tón. „Jasně, já vím, já vím. Ale něco mě znepokojuje. Ten loftový byt, ty holky, úplně to křičelo: *Tady jsou pitomé bohaté nány, přijďte je oškubat*.“

„Já tomu nerozumím. Kdo je tady ten zlý, Strážci nebo Halgarthové?“

„Totiž... Dobře, Halgarthové za tím asi stát nemohli, jestli to skutečně nebyla provokace.“

Zazubil se na ni. „Když jde o spiknutí, začínáš být stejně hrozná jako šéfka. Příště řekneš, že je za tím Hvězdoplovec.“

Chabě se na něho usmála. „To by šlo,“ odvětila. „Ale stejně jí řeknu, že podle mě je na tom něco divného.“

„Kariérní sebevražda.“

„Nech toho! Co jsi za detektiva? Máme se řídit intuicí. Copak ty nesleduješ žádné seriály o policajtech?“

„Unisférové programy jsou pro lidi bez života. Já jsem po večerech v jednom kole.“

„Jasně,“ řekla jedovatě. „Pořád si oblékáš uniformu loďstva, když obrážíš kluby?“

„Jsem důstojník vesmírného loďstva. Proč bych neměl?“

Renne se zasmála. „Panebože. Ono to opravdu funguje?“

„Funguje, když člověk najde takové jako ty tři.“

Povzdechla si.

„Poslyš,“ řekl. „Já to myslím vážně. Co můžeš říct Myo? Že jsi měla pocit? Sjede tě na tři doby. A nečekej, že tě podpořím. Nic na tom v nepořádku nebylo.“

„Šéfka umí ocenit, jak o případech uvažujeme. Pořád přece říká, že musíme ke zločinu zaujímat holističtější přístup.“

„Holistický ano, ale ne jasnovidecký.“

Dohadovali se o tom ještě o půl hodiny později, když se vrátili do pařížské úřadovny. Před kanceláří Pauly Myo stála skupinka pěti důstojníků vesmírného loďstva v uniformách.

„Co se děje?“ zeptal se Tarlo Alica Hogana.

„Je u ní Columbia,“ odpověděl komandér. Vypadal velice nejistě.

„Panebože,“ uklouzlo Renne. „Určitě jde o to fiasko v LA. Měla jsem dnes dopoledne jít po stopách z té operace.“

„To jsme měli všichni,“ prohlásil Hogan. Odtrhl pohled od zavřených dveří. „Našli jste v Daroce něco?“

Renne uvažovala, co říct; Hogan byl známý svou vášní pro předpisy.

„Byla to standardní operace Strážců,“ odpověděl rychle Tarlo. Přísně se na Renne díval. „Nechali jsme tam forenzáky, ať to proklepnou.“

„Dobře. Informujte mě, kdyby se objevilo něco nového.“

„Ano, pane.“

„Standardní operace,“ zopakovala sžíravě Renne, když se pak vraceli ke svým stolům.

„Právě jsem ti zachránil zadek,“ řekl Tarlo. „Na šéfku můžeš vybalit ty svoje kecy o intuici, ale na Hogana ne. Toho blbečka zajímá jen to, jestli má zaškrtnuté správné kolonky.“

„Fajn, fajn,“ zabručela.

Paula Myo vyšla ze své kanceláře. Nesla si kabelku a malou rabaku, kterou si pěstovala v květináči na parapetu. Za ní stál brunátný Rafael Columbia v kompletní admirálské uniformě.

Renne ještě nikdy neviděla Myo tak šokovanou. Zamrazilo ji z toho v zádech; šéfku nikdy nic nerozhodí.

„Sbohem,“ řekla Myo na celou kancelář. „A díky za všechnu dřinu, kterou jste pro mě dělali.“

„Paulo?“ dostal ze sebe Tarlo.

Nepatrně zavrtěla hlavou a on se odmlčel. Renne se dívala, jak Paula Myo odchází; bylo to jako sledovat pohřební průvod.

„Komandéře Hogane,“ promluvil Columbia. „Na slovíčko, prosím.“ Znovu zmizel v kanceláři Myo. Alic Hogan se za ním div nerozběhl. Dveře se zavřely.

Renne tvrdě dosedla. „Tohle se ve skutečnosti nestalo,“ zamumlala nevěřičně. „Nemůžou se jí zbavit. Direktoriát je ona.“

„Jenže my nejsme direktoriát,“ připomněl jí tiše Tarlo. „Už ne.“

Ostrý zvuk výstřelů z iontové pistole zapraskal z reproduktorů a rozlehl se bezpečnostní kanceláří LA Galactic. Rychle je přehlušil křik. Komandér Alic Hogan, otupělý hrůzou, sledoval na obrazovce, jak atentátník opustil místo, kde zavraždil Kazimira, a rozběhl se centrální halou terminálu Carralvo. Cestou střílel. Vyděšení cestující se vrhali k zemi nebo se krčili za tyče zábradlí.

„Tým B je v horní hale,“ oznámila od svého panelu Renne. „Má nerušený výhled.“

„Sejměte ho,“ nařídil Hogan.

Sledoval na zrnitém obraze kamery, jak atentátníka zasáhl iontový výboj vypálený ostrostřelcem týmu. Krátce se rozhořela koróna fialových jisker a vykreslila siluetu prchající postavy.

„Sakra,“ sykl Hogan.

Dva další zásahy iontovými pulsy. Po hale se rozstříkávaly fontány jisker, propalovaly stěny a reklamní panely; lidé ječeli, když se jim po oblečení plazily úponky statické elektřiny a propalovaly se hluboko do těla. Požární alarmy začaly vriskat a přispěly svým vytím ke všeobecnému kraválu.

„Chrání ho oděv ze silového pole,“ zvolala Renne. „Na takovou vzdálenost ho neprorazí.“

Hogan ve virtuálním zorném poli aktivoval ikonku všeobecného komunikačního kanálu. „Všem týmům, přiblížte se k cíli. Pronásledujte ho, dokud nebude ve volném prostoru, pak zahajte palbu. Dostaňte to silové pole do přetížení.“ Zatímco se díval, jak týmy novou taktiku aplikují, obrazovky na všech panelech začaly blikat. V jeho virtuálním zrakovém poli se na rozhraní se staniční sítí vynořila červená varovná grafika.

„Do uzlů lokální sítě byl vypuštěn chaos-software,“ oznámil jeho e-správce. „Řídící LI se ho snaží zlikvidovat.“

„Do hajzlu!“ Hogan udeřil do panelu pěstí. Na druhé straně místnosti vstávala z křesla senátorka Burnelliová. Vypadala rozrušeně, její krásná mladá tvář byla zkřivená nějakým záhadným pocitem viny. Další záběry kamer zmizely z obrazovek v maelstromu šumu. Zůstával jediný záběr na atentátníka, pořizovaný střešním senzorem. Hogan se díval, jak vybíhá po rampě na nástupiště 12A, pronásledovaný se stometrovou ztrátou dvěma důstojníky vesmírného loďstva. Z obou stran padly iontové výstřely. Obraz se rozplynul v šedivý opar. Z Hoganova hrdla se vydral ostrý sten. To nemohla být pravda! Byla to naprostá katastrofa. Co bylo ještě horší, odehrávalo se to před senátorkou, která jim poskytla vůbec první opravdové vodítko ke Strážčům. Stopa, po níž se Hogan zoufale pustil.

Hoganova virtuální ruka létala po ikonách a spouštěla zabezpečené zvukové kanály jednotlivých týmů. Aspoň že specializované systémy vesmírného loďstva chaos příliš nepostihl.

„Je na nástupišti, je na nástupišti!“

„Jsme u vás, přicházíme na 12A druhou rampou.“

„Střelba.“

„Počkejte! Ne, civilisté!“

„Vicu, kde jsi?“

„Přijíždí vlak.“

„Vicu? Proboha.“

„Kurva! Seskočil. Opakuji, cíl je na kolejích. Je na kolejích vedoucích západním směrem.“

„Běžte po něm,“ rozkázal Hogan. „Renne, koho máme venku?“

„Tým H je nedaleko.“ Vytahovala z ručního organizéru nepostiženého chaosem půdorysné plány. „Tarlo, jste tam? Můžete ho zadržet?“

„Jdeme na to.“ Tarlovu úsečnou poznámku doprovázel dusot těžkých kroků.

Hogan si nezřetelně uvědomil, že senátorka a její ochranka opouštějí bezpečnostní kancelář. E-správce mu rozjel ve virtuálním zorném poli průsvitnou, trojrozměrnou mapu terminálu Carralvo. Kolej, která vybíhala z nástupiště 12A západním směrem, ústila do široké plochy se stovkou křižujících se kolejí, důležité uzlové zóny mezi osobním terminálem a nákladním nádražím, která se nakonec stáčela k útesu s branami pět kilometrů na sever.

„Tam se nemá šanci dostat,“ utrousil Hogan. Otočil se k Tullochovi, bezpečnostnímu styčnému důstojníkovi za Kosmickou kompresní přepravu. „Máte venku nějaké týmy?“

Muž přikývl. „Tři skupiny. Momentálně směřují na místo. Ten chaos zrovna nepomáhá, ale jejich komunikace je čistá. Nebojte se, v tom uzlu ho uzavřeme. Nikam se nedostane.“

Hogan se znovu rozhlédl po bezpečnostní kanceláři. Viděl, jak jeho lidé zdeptaně hledí na nepoužitelné panely. Jediné, co mohli dělat, bylo počkat, až LI vyčistí staniční síť. Dole na zemi na sebe týmy pokřikovaly souřadnice. Jeho implantáty jim přidělovaly pozice na mapě. Byl to široký kruh obkličující západní kolej nástupiště 12B. Renne ze sebe sypala sled rozkazů, jimiž se snažila zacelit mezery.

„Jdu tam dolů,“ prohlásil.

„Pane?“ Renne se odtrhla od taktické situace a překvapeně na něho pohlédla.

„Převzmete to tady,“ řekl jí. „Třeba jim tam dole dokážu pomoci.“ Všiml si pochybnosti, která se mihla v jejím výrazu, než odpověděla: „Ano, pane.“ Hogan si až příliš uvědomoval, jak moc se tato nejistota pod jeho velením mezi členy sboru rozšířila. Pařížská úřadovna, kterou zdědil po Paule Myo, ho nikdy nebrala jako nic jiného než člověka dosazeného admirálem Columbiou, politického nominanta, který na tu práci ve skutečnosti nestačí. Na začátku této sledovací operace doufal, že si konečně získá jejich respekt. Teď to vypadalo, že i tato naděje mizí spolu s atentátníkem.

Chaos-software, který rozséval elektronickou spoušť v LA Galactic, se začínal projevovat také na fyzické úrovni. Hogan musel použít schody na konci kancelářského bloku Carralva, aby se dostal dolů do hlavní haly. Bezpečnostní systémy všech výtahů v budově se kously a zastavily kabiny v šachtách. Seběhl čtyři patra schodů od bezpečnostní kanceláře a do přízemí dorazil jen lehce zadýchaný. V hlavní hale zmateně pobíhal přival vylekaných lidí. Zděšení vraždou a honičkou, zmatení zhroucením lokální sítě, nevěděli, kam uprchnout. K uklidnění situace nepomáhalo, že vyřvávaly téměř všechny alarmy a červené holografické šipky, které označovaly nouzové východy, klouzaly vzduchem nad nimi a ukazovaly směry, jež si odporovaly.

Hogan se prodral davem. Nevnímal nadávky, jimiž ho lidé častovali. Na zabezpečených komunikačních kanálech poslouchal týmy. To, co slyšel, neznělo dobře. Všichni byli až příliš závislí na důstojnících, kteří operaci koordinují z bezpečnostní kanceláře nahore, organizují je do precizních pátracích útvarů a sledují situaci pomocí hlavních staničních sensorů. *Musíme změnit výcvikové postupy*, pomyslel si roztržitě. Mapa mu ukazovala, jak se nepravidelný kruh jeho lidí a týmů KKP pomalu stahuje kolem předpokládané polohy atentátníka.

Vyběhl po rampě na nástupiště 12A a vytáhl vlastní ionto-vou pistoli. Těch pár cestujících, kteří tam ještě zůstali, se krčilo u stěn a sloupů; cukli sebou, když proběhl kolem nich a seskočil do kolejiště. Výrazné oranžové hologramy na kraji nástupiště ho varovaly, aby nepokračoval. Ignoroval je a vyrazil ke konci terminálu, kam za vysokou klenutou střechou dopadalo sluneční světlo. Rennin hlas mu zněl v uších stále klidně a vyrovnaně, když jeho lidi naváděla, kam zabočit, kterým směrem se dát. Smyčka, jež se kolem atentátníka stahovala, měla stále povážlivé mezery. Hogan zatnul zuby a neřekl nic, ale zuřil nad jejich nerovnoměrným rozestavením. Teprve když vyšel do záplavy kalifornského slunce, pochopil důvod. Celá uzlová část vyobrazená na jeho virtuální mapě, tak hezky protkaná různými kolejiemi, byla ve skutečnosti drsným prostředím z betonu a oceli, táhnoucím se všemi směry na kilometry daleko. Z jedné strany stála rozměrná skladiště a portálové jeřáby nákladního nádraží, kde byly stroje a boti v neustálém pohybu. Ale před ním se uzlem proplétaly desítky vlaků; od těžkopádných, více než kilometr dlouhých nákladních souprav tažených obrovskými lokomotivami GH9 po vlaky transpozemského okruhu; byly tam dvacetí vagonové mezistaniční posuny zboží i aerodynamicky tvarované bílé expresy řítilí se kolem děsivými rychlostmi. Vyplňovaly vzduch skřípěním kovu a hromovým třeskem, neustávajícím randálem, který přebíjelo jasné řinčení, jako by se srážely malé lodě. Byl to hluk, který nikdy nevnímal, když jezdil klimatizovaným pohodlím vagonů první třídy.

Útok chaos-software se na řízení provozu ve stanici nijak neprojevil. KKP, která měla věčný strach ze sabotáží nebo dokonce přírodních katastrof, využívala pro veškerou komunikaci s vlaky a jejich řízení vždy a za všech okolností nezávislé, ultra zabezpečené šifrování. Odolala také při mimozemském útoku na Ztracených 23.

Hogan se zastavil skoro až smykem, když se padesát metrů nalevo od něho přehnal rychlý nákladní vlak. Ucítil na tváři jeho vzdušný vír. V dálce před sebou viděl rojníci z několika členů týmu. Všichni drželi v rukou připravené zbraně a snažili se dívat všemi směry současně.

Hogan se dotkl virtuální ikony, která ho přímo propojila s Tullochem. „Proboha, zastavte tady provoz! Rozmačká nás to na kaši.“

„Je mi líto, Alicu, už jsem to zkoušel; řízení dopravy to neudělá bez příkazu od nejvyšší exekutivy.“

„Do hajzlu!“ Hogan se díval, jak jeden z jeho mužů znenadání vyrazil sprintem do strany. Po koleji, na které předtím stál, se přišinul dvousetmetrový had cisteren tažený lokomotivou GH4. „Renne, ať admirál Columbia odpálí pod KKP atomovku. Chci ty zatracené vlaky zastavit. Hned!“

„Pracuji na tom, pane. Chaos se čistí. Za několik minut bych měla znovu mít kompletní senzorické pokrytí.“

„Proboha,“ ulevil si polohlasně. *Kolik katastrof se dá vtěsnat do jediného dne?* Rychle uhnul z koleje jako takové a poklusem se vydal k nepravidelné linii členů týmu před sebou. „Fajn, lidi, zkusme se trochu líp zorganizovat. Kdo náš cíl skutečně viděl jako poslední?“

„Před několika minutami byl dvě stě metrů přede mnou a směřoval na severozápad.“

Hoganovo virtuální zorné pole identifikovalo toho, kdo promluvil, jako Johna Kinga a vyznačilo jeho polohu na mapě.

„Cíl zpozorován, pane. Mám ho na druhé straně té soupravy posunovaných plošinových vozů,“ ohlásila Gwyneth Russellová. Byla od Johna skoro čtyři sta metrů daleko.

„Kdy?“ zeptal se Hogan.

„Skočil za ni asi tak před minutou, pane.“

„Můžu to potvrdit,“ řekl Tarlo. „Můj tým je na sever od Gwy-neth. Ta souprava plošinových vozů k nám právě přijela. Je na její druhé straně.“

Hogan se zadíval směrem, kterým byl podle mapy rozmístěn Tarlův tým. Po koleji mezi ním a skupinou právě svištěl rychlý

vlak s válcovými zásobníky. Zdálo se mu, že mezerami mezi zásobníky vidí další vlak, který se pohybuje na jeho druhé straně. Možná to byla ta posunovaná souprava plošinových vozů. Byl to jen nezřetelný zákmit.

Rámus v pozadí nakrátko zeslábl a on uslyšel z vydutého žlabu napravo pronikavý bzukot, zvuk vysokonapěťových kabelů. Hogan se podíval dolů a zamračil se. Myslel si, že je to nějaký odvodňovací kanál z enzymově vázaného betonu, přibližně tři metry široký a metr a čtvrt hluboký. Šedivý povrch se lehce vlnil a celý žlab se za ním přesouval, napojoval se na další žlab, který se táhl rovnoběžně s ním ve vzdálenosti dvaceti metrů.

Kolej pro maglev!

Hogan sebou plácl na tvrdé žulové odštěpky a zakryl si hlavu rukama. Kolem se přehnal expresní vlak doprovázený skučením vzdušného víru. Sako uniformy mu vlálo jako plachta v tornádu. V jednu chvíli si myslel, že tlak vzduchu bude dost silný, aby ho zvedl ze země. Proběhla jím vlna živočišného strachu. Ulevil si tím, že do jekotu, který rozechvíval kosti v těle, neartikulovaně zařval. V dalším okamžiku byl expres pryč a v dále blikalo jeho zadní přerušované světlo.

Trvalo minutu, než se mu nohy přestaly třást natolik, aby unesly jeho váhu. Pomalu se zvedl a nervózně se rozhlédl po nevinném žlabu, jestli se neobjeví další expres.

„Není tady!“ zavolal Tarlo. „Pane, zmizel nám.“

Hoganova mapa ukazovala velkou koncentraci členů týmu podél jednoho úseku koleje, v jehož středu byl Tarlo.

„To není možné,“ nedala se Gwyneth. „Proboha, viděla jsem ho za tím vlakem.“

„Tudy ale neprošel.“

„Tak kde je, kurva?“

„Vidí ho někdo?“ otázal se Hogan.

Odpovědělo mu sborové: „Tady není. Ne, pane.“

Zatímco se nejistě vzdaloval od kolejí maglevu, virtuální zorné pole mu ukázalo, že staniční síť se pomalu obnovuje. Renne získala z dispečinku harmonogram pohybu vlaků železničním uzlem a s jeho pomocí všechny varovala před blížícími se vlaky.

„Všichni ať zůstanou na svých pozicích,“ řekl jí. „Chci kolem tohoto uzlu perimetr. Ještě se nemohl dostat na okraj. Prostor uzavřeme, dokud nebudeme znovu mít plné elektronické pokrytí.“

„Ano, pane,“ odpověděla. „A právě jsme získali další pomoc.“

Nad uzlem se snesl pár černých helikoptér s bílým nápisem LAPD na spodku. Hogan jim věnoval zlostný pohled. *Paráda, stejně jako při tom fiasku v přístavišti. Policajti se z nás potrhají smíchy.*

Chaos-software vyklízel prostor a do mřížky v Hoganově virtuálním poli začaly naskakovat zřetelné obrazy od senzorů. Uslyšel brzdění prvních vlaků, jekot nesoucí se uzlem, z něhož brněly zuby. Přidal se k němu druhý, třetí, a pak už pomalu zastavovaly všechny vlaky.

Nakonec zavládl v uzlu ticho, vlaky stály. „Tak dobrá, lidi,“ řekl vážně Hogan. „Pojďme to tady pročesat jeden sektor po druhém.“

*

O dvě hodiny později musel Alic uznat porážku. Propátrali každý centimetr uzlu, vizuálně i pomocí senzorů. Atentátníka se najít nepodařilo. Perimetr z jeho oddílů a bezpečnostních týmů KKP zůstal nenarušen. Jejich cíli se přesto nějak podařilo uniknout.

Hogan se z provizorního polního velitelského stanoviště na nástupišti 12A díval, jak se unavené, skleslé týmy scházejí ze všech koutů uzlu. Pro morálku všech to byla těžká rána. Poznal to na jejich výrazech, na tom, jak se mu vyhýbali očima, když procházeli kolem.

Když se před ním zastavil Tarlo, vypadal spíš rozčileně než zklamaně. „Já to nechápu. Byli jsme hned za ním. Ostatní byli všude kolem. Je mi jedno, jakou měl bioniku, ale přes nás prostě nemohl projít.“

„Měl pomoc,“ řekl svému poručíkovi Hogan. „Velkou pomoc. Dokazuje to už jenom ten chaos.“

„Asi jo. Vráťte se do Paříže? Někteří z nás vyrazí do barů; ještě budou mít otevřeno. Alespoň ty dobré.“

Kdykoli jindy by Hogan takovou nabídku ocenil. „Díky, ale nepůjdu. Musím říct admirálovi, co se stalo.“

Tarlo účastně zkrivil tvář. „Jau. I když... proto vám platí takový prachy.“

„Ne dost,“ utrousil tiše Hogan, když pak vysoký Kalifornian zamířil po nástupišti za kolegy z týmu. Zhluboka se nadechl a dal pokyn svému e-správci, aby zavolal do Columbiovy kanceláře.

*

Senátorka Justine Burnellová zůstala s tělem, když zástupce městské márnice naváděl robotická nosítka k jednomu z mnoha služebních východů v suterénu terminálu Carralvo. Trvalo poměrně dlouho, než se LA Galactic z útoku chaosu vzpamatovalo. Strávila ten čas jednoduše tím, že hleděla na Kazimirovo tělo na bílé mramorové podlaze hlavní haly. Příkrývka, kterou přinesl zamklý personál KKP, nebyla dost velká, aby zakryla kaluž krve, která se kolem něho rozlévala.

Teď byl její milenec zavřený v černém pytli na těla a do krve se již pustila menší četa úklidobotů. Drhli mramorový povrch a sebemenší náznak skvrny likvidovali štíplavými, účinnými chemikáliemi. Za týden už nikdo nepozná, co se na tom místě stalo.

Robotická nosítka se zasunula do zadní části márníční sanitky.

„Pojedu s ním,“ prohlásila Justine.

Nikdo jí to nevymlouval, dokonce ani Paula Myo. Justine vlezla do vozu, a když se zavřely dveře, posadila se na úzkou lavici vedle nosítek. Myo a dva příslušníci senátní ochranky, které Justiným doprovodem pověřila, nastoupili do vozu, jenž čekal za sanitkou. Osamělá v slabém světle jediného polyfotonického pásku na stropě, myslela, že se znovu rozpláče.

Ne! Kazimir by si to se svými starosvětskými způsoby nepřál.

Když pytel pomalu rozeplula, po tváři jí sklouzla osamocená slza. Chtěla se na něho naposledy podívat, než dojde na chladnou klinickou oficiální identifikaci a nezbytnou soudní pitvu. Jeho mladé tělo čekala velice důkladná prohlídka a analýza, což znamenalo, že hloubkové snímkování doplní patologové tým, že ho otevřou. Znesvěcení, které jeho mrtvé tělo připraví o veškerou zbývající důstojnost. Pak už to nebude Kazimir.

Prohlížela si ho. Netečný výraz jeho tváře ji nepřestával překvapovat.

„Miláčku můj, budu v tvém boji pokračovat,“ slíbila mu. „Povedu tvůj boj a zvítězíme. Porazíme to. Zničíme Hvězdoplavce.“

Kazimirova mrtvá tvář hleděla slepě vzhůru. Škubla sebou, když sklouzla zrakem k jeho poničené hrudi, k otrhané díře, kde mu iontový puls propálil sako a košili. Pomalu mu zastrčila ruku do kapes, jestli v nich něco nenahmatá. Poslali ho do observatoře v Peru, aby tam něco vyzvedl, a ona věděla, že vesmírnému loďstvu nemůže věřit. Nebyla si jistá ani Myo; a vyšetřovatelka rozhodně nevěřila jí.

V kapsách neměl nic. Postupovala po jeho těle níž, proklepávala látku jeho oblečení a snažila se nevnímat krvavé šmouhy, které se jí dělaly na prstech a dlaních. Chvilí to trvalo, ale nakonec paměťový krystal našla v jeho opasku. Na rtech jí zahrál nepatrný, laskavý úsměv: Kazimir při své tajné misi použil uzavřenou kapsičku na opasku jako nějaký turista, který se bojí okradení. V tu chvíli Strážce nenáviděla, že ho využili. Jejich záležitost možná byla správná, ale to ještě neznamenalo, že mohou do svých služeb verbovat děti.

Když vůz začal brzdit, Justine si právě otírala ruce do papírových kapesníčků. Kapesníčky i paměťový krystal strčila do kabelky a rychle pytel zapnula. Dveře se otevřely a Justine vyšla ven. Bála se, že bude vypadat tak provinile, jak se cítí.

Byli v malém skladišti. Vůz parkoval na nástupišti vedle čekajícího vlaku, který měl jenom dva vagony. Musela zatelefonovat Campbellu Sheldonovi, aby tak rychle sehnala soukromý vlak; naštěstí s ní soucítí. Byli sice přátelé, ale Justine věděla, že později za to zaplatí. Vždycky to tak bylo, formou podpory nějaké politiky, oplacenou protislužbou. Hra tak fungovala. A jí to bylo jedno.

Paula stála vedle ní, když nosítka pomalu zajela do nákladního oddílu druhého vagonu. „Je vám jasné, že admirál Columbia s tím souhlasit nebude, senátorko?“

„Vím to,“ odpověděla Justine. I to jí bylo jedno. „Ale chci si být výsledky pitvy naprosto jistá. Senátní bezpečnostní služba může na postup dohlédnout, ale chci, aby pitva proběhla na naší rodinné klinice v New Yorku. Jedině tak mám jistotu, že nevzniknou žádné nesrovnalosti nebo problémy.“

„Rozumím.“

Vlaku trvalo dvacet minut, než absolvoval okruh přes Seattle, Edmonton a Tallahassee do newarkské stanice v New Yorku. Na tělo čekala neoznačená sanitka z kliniky a dvě limuzíny. Tentokrát se Justine nevyhnula tomu, aby jela spolu s Paulou, když krátká kolona vyrazila do exkluzivního zdravotnického zařízení kousek za městem.

„Důvěřujete mi?“ zeptala se Paula.

Justine předstírala, že si ztmaveným oknem prohlíží okrajové čtvrti. Přes hluboký otřes způsobený vraždou a veškeré emocionální zmatky byla pořád dost racionální, aby se dokázala zamyslet nad důsledky té otázky. A zatraceně dobře věděla, že vyšetřovatelka Myo nikdy nepoleví. „Domnívám se, že teď máme několik společných cílů. Obě si přejeme dopadení vraha. Obě věříme, že Hvězdoplavec existuje. Obě víme s jistotou, že vesmírné loďstvo v této věci není čisté.“

„To by pro začátek stačilo,“ odvětila Paula. „Ještě pořád máte krev pod nehty, senátorko. Předpokládám, že se tam dostala, když jste prohledávala tělo.“

Justine věděla, že jí rudnou tváře. *O rafinovanosti svého manévrování si můžu nanejvýš tak něco namlouvat.* Věnovala vyšetřovatelce dlouhý, vypočítavý pohled, a pak sáhla do kabelky pro další papírový kapesník.

„Našla jste něco?“ zeptala se Paula.

„Pořád si myslíte, že se ke mně Hvězdoplavec dostal, když jsem byla na Vzdálené?“

„V tomto případě se nedá s jistotou spoléhat na nic. Hvězdoplavec měl k dispozici velice dlouhou dobu, kdy při navazování kontaktů v rámci Společenství nenarážel na odpor a zůstával nepozorován. Ale dávám tomu velice malou pravděpodobnost.“

„Takže jsem ve zkušební době.“ Justine setřela okrajem kapesníku krvavou skvrnku na levém ukazováčku.

„To je výstižné shrnutí.“

„Musí to pro vás být velice osamělé, soudit z vršku Olympu nás ostatní.“

„Neuvědomila jsem si, jak těžce vás McFosterova smrt zasáhla. Za normálních okolností bych nečekala, že Burnelli při vyjednávání dohody dá nějakou výhodu zadarmo.“

„My vyjednáваме dohodu?“

„Vy přece víte, že ano.“

„Byli jsme s Kazimírem milenci.“ Řekla to obyčejně, jako by to bylo hlášení z burzy, snažila se zachovat si odstup. Uvnitř přecházela otupělost v bolest. Věděla, že až bude tělo bezpečně dopraveno na kliniku, bude muset prchnout zpátky do Tulipánového zámku, místa, kde bude moci skutečně truchlit, aniž by ji někdo viděl.

„Došla jsem k tomu. Setkali jste se na Vzdálené?“

„Ano. Bylo mu tenkrát teprve sedmnáct. Nenapadlo mě, že bych ještě mohla někoho takového milovat. Ale když jde o opravdovou lásku, člověk si nikdy nevybírám, ne?“

„Ne.“ Paula se odvrátila.

„Byla jste někdy tak zamilovaná, vyšetřovatelko? Zamilovaná tak, že vás to úplně poblázní?“

„Už několik životů ne.“

„Dovedla bych se vypořádat se ztrátou těla. S bratrem se mi to podařilo. Dokonce bych se dokázala vypořádat se ztrátou několika dní paměti. Ale tohle, tohle je *smrt*, vyšetřovatelko. Kazimír je navždycky pryč a můžu za to já, to já jsem ho zradila. Na to nejsem psychicky vybavená. Pravá smrt je něco, k čemu dnes nedochází. Chyby takových rozměrů se nedají pohřbit.“

„V důsledku útoku Dokonalých bylo na Ztracených 23 zabito několik desítek milionů lidí. Lidí, kteří nebudou nikdy oživeni. Váš zármutek není ojedinělý. Již ne.“

„Jsem jenom další bohatá mrcha, která ztratila cetku. Tak to myslíte?“

„Ne, senátorko. Vaše utrpení je velice opravdové a já s ním skutečně soucítím. Ale věřím, že se přes to přenesete. Máte odhodlání a jasné uvažování, jakého se dostává pouze lidem s vaším věkem a zkušenostmi.“

Justine se ušklíbla. „Chcete říct s mými emočními jizvami.“

„Houževnatost by byla přesnější výraz. Řekla bych, že jestli vám dnešek něco ukázal, tak to, jak moc jste člověk. Přinejmenším s tím můžete být spokojená.“

Justine si přestala leštit nehty kapesníčkem. Už nezbyval žádný důkaz, že se ho někdy dotkla – to byla skličující myšlenka. „Vy tomu doopravdy věříte?“

„Ano. Předpokládám, že tělo se převáží na vaši rodinnou kliniku ve skutečnosti proto, abyste ho mohla naklonovat.“

„Ne. To mu neudělám. I když ho obnovím fyzicky, od své viny se tím sotva očistím. Člověk je víc než jenom tělo. Dám Kazimírovi jediný dar, který mu ještě můžu dát. Nic menšího udělat nemůžu.“

„Rozumím. V tom případě vám přeji, abyste zvolila šťastně, senátorko.“

„Děkuji.“

„Ale pořád bych ráda věděla, jestli jste něco našla.“

„Paměťový krystal.“

„Mohla bych ho vidět?“

„Ano, asi můžete. Budu potřebovat vaše zkušenosti, jestli chci napomocet porážce Hvězdoplavce. Ale moje spolupráce má své meze; nedám vesmírnému loďstvu nic, co by mu pomohlo Strážce zastavit. Je mi úplně jedno, jak moc vám záleží na tom, abyste dostala Johanssona.“

„Rozumím.“

*

Podpurný úkol v rámci Kazimírovy akce dal Kieranu McSobelovi Adam osobně. Od doby, co před několika lety přijel na Zem, udělal Kieran slušný pokrok. Věci, které souvisely s jejich metodami a postupy, mu šly do hlavy snadno, a pod tlakem zůstával klidný. Byly to vlastnosti, díky nimž se velice hodil pro operace, jaké Strážci touto dobou prováděli. Ten úkol pro něho měl být jako procházka v parku.

Když přijel Kazimírův okružní vlak, Kieran byl na místě v hlavní hale Carralva a vmísil se do věčného proudu cestujících. Jako každý správný operativce nerozeznatelný v davu, připravený na nejrůznější eventuality, které mohou nastat.

Na druhé straně staničního komplexu Strážci jeho postup monitorovali z kanceláří firmy Lemule's Max Transit. Samotný Adam postával u zadní stěny a střídavě je pozoroval. Do postupů nezasahoval – koneckonců jim je sám vštípil -, ale chtěl, aby jim jeho přítomnost dodávala určitou jistotu. Uklidňující otcovská postava. Vyžadovalo značné úsilí, aby se nezatvářil zděšeně pokaždé, když na to pomyslel. Toto však byla klíčová operace. Musel tady být, aby na ni dohlédl. Bradley Johansson po marsovských datech zoufale toužil. Mimoszemský útok na okraji prostoru fáze dvě jejich pečlivě sestavený časový plán rozvrátil.

Marisa McFosterová prověřovala elektronickou aktivitu v carralvské síti, aby kolem Kazimíra odhalila jakékoli známky sledování. „Vzduch je čistý,“ oznámila. Zabezpečenou linkou se spojila s Kieranem. „Pokračujte,“ řekla mu.

Mapa na jedné z obrazovek jejího panelu ukazovala, jak se Kieranova ikona pomalu pohybuje nádražní halou směrem k hlavnímu východu. Měl se držet třicet metrů za Kazimírem a monitorovat dav pasažérů, jestli se na něho někdo nepověsil.

„Zastavil se,“ řekl znenadání Kieran.

„Jak to myslíš, že se zastavil?“ zeptala se Marisa.

Adam se okamžitě narovnal. *Prosím, ať se to nestane znovu.*

„Na někoho křičí,“ ohlásil Kieranův zmatený hlas. „Co to u všech všudy...?“

„Ukaž mi obraz,“ řekla mu Marisa.

Adam k ní zezadu rychle přišel a sklonil se, aby viděl na portál jejího panelu. Data z Kieranových sítnicových implantátů zprostředkovávala nejistý obraz, špatný výhled přes dav lidí. Přímo před ním se pohupoval shluk tmavých, rozostřených hlav. Na druhé straně za nimi běžela nějaká postava. Obraz se bíle rozhořel výbojem iontového impulsu.

„Kurva!“ vykřikl Kieran. Prudce otočil hlavu, což způsobilo, že ostré světlo prořezalo rozmazané tmavé pruhy. Na okamžik bylo vidět neostrý, černobílý obraz muže, který letí pozpátku vzduchem jak široký, tak dlouhý. Potom Kieran přiblížil muže s pistolí, který se teď obracel na útěk.

„Bruce!“ vykřikla Marisa.

„Kdo je sakra Bruce?“ zeptal se Adam.

„Bruce McFoster. Kazimírův kamarád.“

„Do hajzlu. Myslíš toho, co byl zabit?“

„Jo.“

Adam se udeřil pěstí do čela. „Jenže on zabit nebyl. Není to poprvé, co to Hvězdoplavec s vašimi zajatci udělal. Do prdele!“

Obrazovku přenášející záběry od Kierana zalil bílý jas. „Střelil znovu,“ oznámil Kieran. Portál teď ukazoval jenom pár bot. Ten, kdo je měl na nohou, ležel na podlaze z bílého mramoru. Kieran zvedl hlavu a boty zmizely pod spodní stranou portálu. Bruce McFoster prchal nádražní halou a dál střílel. Lidé na obě strany od něho se snažili krýt. Pronásledovali ho dva muži a jedna žena, v rukou měli pistole a křičeli na něho, ať zůstane stát. Na sobě měli normální oblečení.

„To není ochranka KKP,“ konstatoval rozmrzele Adam.

Bruce McFostera zasáhl výstřel, který přišel z míst nahoře za Kieranem. Jeho silové pole krátce zahořelo, ale ani trochu nezpomalil.

„Proboha, kolik lidí vědělo, že se Kazimír této akce účastní?“

Na Marisině panelu se začaly rozsvěcet červené ikony. „Někdo zaútočil na lokální síť chaosem,“ vysvětlila. „Je to silný útok, tohle je software osmého stupně. LI má co dělat, aby kontaminaci zvládla.“

„Tu bude Bruce nebo ti, kteří ho řídí,“ řekl Adam. „Pomůže mu to uniknout. Museli vědět, že vesmírné loďstvo Kazimíra sleduje.“ *A to jsme nevěděli ani my*, pomyslel si sklíčeně.

Signál z Kieranových implantátů se rozpadal, zbýval jen jeho zabezpečený audiokanálový.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Marisa.

„Kierane, můžeš se ke Kazimírovi dostat?“ zeptal se Adam. „Mohl bys získat ten paměťový krystal?“

„Nevím... kruci... někdo tam je... ozbrojený... stojí vedle... nemám šanci... další lidé. Spustily se alarmy...“

„Dobře, zůstaň na místě a sleduj, co se bude dít. Dívej se, kam ho vezmou.“

„Pokračuju... dobře.“

„Vidíš, kam se poděl Bruce?“

„... další střelba... honička... nástupiště 12A... pronásledují ho... opakuji, nástupiště 12A...“

Adam se ani nemusel dívat na mapu na panelu. Po pětadvaceti letech práce v LA Galactic znal dispozici obrovské stanice lépe než Nigel Sheldon. Sedl si k panelu vedle Marisy a aktivoval speciální pevné linky, které v posledních několika letech pečlivě nainstaloval pomocí botů, jež nechal rozvinout optická vlákna hromadnými rozvody a kolem potrubí a oplést prostor rozlehlé stanice jejich neviditelnou pavučinou. Každé vlákno bylo napojené na miniaturní maskovaný senzor; rozmístěné byly na stěnách vysoko nad zemí, na sloupech lamp, na mostech, všude, odkud byl dobrý výhled.

Dva pokrývaly velkou uzlovou oblast na západ od Carralva. Obrazy naskočily právě včas, aby Adam uviděl, jak Bruce sprintem vyběhl zpod obrovské klenuté betonové střechy zakrývající nástupiště. Hvězdoplavcův agent prudce změnil směr a začal přeskakovat koleje. V jednu chvíli se Adam dokonce prudce nadechl, když se na běžící postavu řítit vlak. Ale Bruce to před ním stihl s dokonalým načasováním. Proběhl kolem druhého vlaku, který se pohyboval pomaleji a opačným směrem. Úplně ze sebe setřásl lidi z vesmírného loďstva, kteří ho pronásledovali.

Na záběrech se objevovali příslušníci ostrahy KKP. Probíhali nebezpečně blízko vlaků a snažili se něco zahlédnout přes míhající se kola. Adam si najednou uvědomil, že nikdo z nich není ve spojení s dopravním dispečinkem. Bruce přeskočil koleje maglevu a znovu změnil směr. Jeho pronásledovatelé zpomalovali, začali si dávat pozor na vlaky, které uzlem projíždějí a bez varování mění koleje. Přestože postupovali opatrně, byli rozestavení do jednoduchého kruhu, který se pomalu stahoval. Adam věděl, že musejí mít přístup k nějaké komunikaci. Dal pokyn senzoru, aby se zaměřil na jednu osobu z vesmírného loďstva. A skutečně, žena kolem sebe šířila slabé elektromagnetické mikropulsy, které se zcela vymykaly standardnímu spektru civilního kyberprostorového uzlu. Aby zůstali v kontaktu, využívali specializovaný šifrovací systém vyššího řádu. „Do hajzlu,“ zašeptal si pro sebe Adam. Pak nebylo čemu se divit, že vyhodnocovací programy jeho týmu, tak pečlivě propašované do síťových uzlů LA Galactic, nezaznamenaly kolem Kazimíra žádné známky sledování. To znamenalo, že zpravodajská služba vesmírného loďstva má podezření, že se dovedou bránit sledování, anebo je Alic Hogan těžce paranoidní.

Jeden člověk z vesmírného loďstva pronásledoval Bruce úzkou uličkou tvořenou dvěma pohyblivými se vlaky. Dělo je od sebe jen pár set metrů. Vypadalo to, že Bruce o pronásledovateli neví.

„... Paula Myo...“ ozval se Kieran.

„Opakuj, prosím,“ vyzval ho rychle Adam.

„Vidím... Myo... v hlavní hale... velení... hovoří... se senátorkou.“

Paula Myo! Takže nakonec není odvolaná! K čertu!

Bylo to malé vyrušení, ale stačilo, aby Adam Bruceho mezi kolejemi a řídicími se vlaky ztratil z dohledu. „Kam sakra zmizel?“ Vypadalo to, že ani pronásledovatelé nemají ponětí. Celá řada jich teď šla kolem koleje, kde ještě před několika okamžiky byl, pokřikovala na sebe a mávala rukama. Vlaky všude kolem nich zastavovaly.

Adam si musel přehrát záznam senzoru třikrát, než získal jistotu. Sledoval Bruceho vylepšené záběry zpomalené: shluk rozmazaných šedých pixelů, který jako šílený skočil přímo k vlaku se zbožím, jenž se šinul kolem. Rozmazanou postavu pohltit tmavý čtverec v boku nákladního kontejneru. Několik sekund nato čtverec zmizel, uzavřel se a zůstal jen obyčejný plát kovu.

„To mě poser,“ zavrčel Adam. „Tady proti sobě máme bandu opravdových skautíků.“

„Pane?“ zeptala se Marisa.

„Přišli velice dobře připravení.“

*

Čtyři sta let zkušeností a objektivitě nemělo absolutně žádný význam, když *Poutník* zahájil děsivý pád; Ozzie křičel stejně hlasitě jako Orion. Bylo je oba slyšet dokonce i přes burácení padajícího moře. Vodní tříšť vířila kolem chatrného voru s krutou silou a utápěla veškerý výhled na oblohu v šedém oparu. Ozzie svíral stěžeň, jako by ho jedině to mohlo zachránit před jistou smrtí, a zatím padal, padal, bez konce padal. Pěna, která v několika sekundách promočila oblečení, ho štípala na holé kůži.

Nadechl se a zařval znovu. Když mu došel vzduch, nasál další, jenže z poloviny to byla perlicí voda. Začal kašlat a prskat. Reakce byla automatická, potlačila i silné nutkání dál řvát. Jakmile měl hrdlo volné a plíce znovu plné, chystal se otevřít ústa ve výkřiku, který jistě skončí strašlivou explozí bolesti. Úplně vzadu v mozku se začala hlásit o slovo nejistá, zmatená myšlenka.

V okamžiku, kdy přepadli přes hranu vodopádu, spatřil kaskádu neskutečné délky, ale dno nikde. Dole nebyly žádné rozeklané skály, o které by se rozbili. Žádný náhlý konec. Vlastně tam nebylo nic.

Celé tohle místo je umělé, idiote!

Ozzie se znovu nadechl, vyfoukl vzduch rozšířenými nosními dírkami, a pak se přinutil k hlubokému nádechu. Jeho tělo trvalo na tom, že padá a dělá to již několik sekund. Živočišný instinkt věděl, že se za tu dobu museli zřítit do neuvěřitelné hloubky a jejich rychlost již dávno dosáhla konečné hodnoty. Pravidelné dýchání pomáhalo zklidnit zběsilý tep jeho srdce.

Mysli! Nepadáš, jsi ve stavu beztlíže! Volný pád! Jsi v bezpečí – přinejmenším prozatím.

Burácení vodopádu vycházející odněkud za tou bičující pěnou mělo nadále ohromující sílu. Slyšel Orionův křik, který přešel do zalykavého kňourání. Otřel si kapky z očí a rozhlédl se. Chlapec se křečovitě držel paluby voru pár metrů od něho. Bylo strašné vidět čirou hrůzu v jeho tváři. Nikdo by neměl tak trpět.

„Je to dobrý!“ zařval Ozzie. „Nepadáme, jenom to tak vypadá. Jsme v beztlížném stavu, jako astronauti.“ *To by mělo chlapce uklidnit.*

Orionovo zděšení zčásti ustoupilo výrazu napáleného člověka. „Cože?“

Proboha! „Jsme v bezpečí. Jasně? Není to tak hrozné, jak to vypadá.“

Chlapec přikývl, ale přesvědčený nebyl ani trochu. Stále se chystal na vražedný dopad, který musí přijít.

Ozzie se pořádně rozhlédl kolem sebe. Z obličeje si musel neustále otírat vodní tříšť. S obtížemi rozeznal jasnou šmouhu slunce, která v tříšti vytvářela spirálu refrakční duhy. Takže tím směrem by mohlo být *nahoře*. Polovina vodou nasyceného vesmíru kolem nich byla zřetelně tmavší než ta druhá. To musel být vodopád. Což nedávalo smysl, protože pokud by skutečně byli v nulové gravitaci, voda by nikam nepadala. Přesto to viděl. Bezděčně zavravoral a sevřel stěžeň pevněji.

Dobře. Co může způsobit, aby voda tekla v nulové gravitaci? Nikdo netuší. A co geometrie tohoto posraného světa? Planeta to být nemůže...

Vzpomněl si na mrňavé kuličky vody plující mlhavou věčnou oblohou plynného hala. Tento gigantický svět musí být jednou z nich. Jako vždycky se tady nechal zaskočit měřítkem.

Takže z jedné strany placatý oceán. S vodou padající z okraje. Jestli odtéká trvale, musí se nějak doplňovat. Nebo, což je pravděpodobnější, koluje pořád dokola. Na spodní straně se to, co přeteče, nějak sbírá a posílá zpátky na oceánskou stranu. Šílenství! Ale když někdo dokáže vytvářet gravitaci a používat ji podle libosti, tak to ve skutečnosti zas tak divné není.

Ozzie vyšel z řízené gravitace a zkusil si představit geometrii asteroidu. Jestli byl opravdu jako ostatní vodní tečky, pokrývala ho všude voda. Gravitační projektory jen tekutinu honily nečekanými směry. Nelíbilo se mu, s jakými tvary jeho mozek přichází. Žádný neměl spodní stranu, po které by se vor mohl poklidně plavit.

Znovu se rozhlédl, zdálo se mu, že se pomalu přibližují k vodopádu. Vodní tříšť kolem nich byla znatelně řidší, ale šero přesto nezhoustlo. Určitě se pohybovali ke spodnímu stínu.

Je tady gravitace, v pravém úhlu k oceánu na horní straně. Možná je to dokonce míň než devadesát stupňů, protože vodu je třeba táhnout dokola a dolů. A to skutečně není dobře. Nemůžeme si dovolit, aby nás ten proud chytil.

Prozatím byli v bezpečí, dokud byla gravitace spodní strany ještě slabá. Oceánský proud je vystřelil vodorovně za okraj asteroidu, což jim dopřálo pauzu, ale umělá gravitace spodní strany je nakonec stáhne. Působila již na kapičky vodní tříště, stahovala je zpátky do proudu.

Musejí se dostat pryč, dokud gravitace zůstává slabá. A jeho napadala jediná hnací síla, kterou mají.

Ozzie zkontroloval, že provaz, který má kolem pasu, je *velice* pevně přivázaný k patě stěžně, a pustil se. Orion polekaně vyjel; vyřeštěnýma očima sledoval každý Ozzieho pohyb. Bylo to už dávno, co se Ozzie naposledy ocitl v beztížném stavu. A ani tenkrát mu manévrování moc nešlo. Vybavil si základní pravidlo, že žádný pohyb nesmí být prudký, a zlehka zatlačil na stěžně. Tříštití kolem nich pluly předměty, většinou kulové plody, které si s sebou přivezli a kterým se podařilo uniknout z jejich proutěných košů. Když viděl, jak kolem něho prolétlo jeho holení, zaklel, tak absurdně ho ta drobná ztráta naštvála. Ruční organizér měl našťestí stále připnutý k batohu, který byl pevně přivázaný k palubě. Uvolnil lesknoucí se zařízení a přitahováním se dostal přes *Poutníka* až k Točimu.

Mohutný mimozemšťan se držel svými pohybovými hřbítky tak urputně, že se dřevěná paluba v těch místech vyboulila nahoru. Některé hrubě opracované větve se dokonce začínaly lámat. Ozzie se jedné větve v palubě chytil a přistrčil organizér před Točiho vystouplé oko.

„Musíme se odsud dostat,“ zakřičel Ozzie. Organizér přeložil jeho hlas na displeji do tančících fialových explozí.

„Zabijeme se pádem,“ odpověděl prostřednictvím organizéru Toči. „Je mi to líto. Chtěl bych víc života.“

„Nemám čas na vysvětlování,“ odvětil Ozzie. Uvědomoval si, že burácení vodopádu slábne, jak se kaskáda pozvolna zklidňuje. „Věř mi, prosím. Potřebuju, abys letěl, dostal nás odsud.“

„Příteli Ozzie. Neumím létat. Je mi líto.“

„Ale ano, umíš. Plav, Toči. Plav ve vzduchu. Od vodopádu. Ze všech sil.“ Ozzie nemotorně přešel kolem Točiho těla dozadu. Mimoszemšťanova přirozená tělní pokrývka z vějířovitých útvarů podobných peří byla nasáklá vodou a lepila se mu na tuhou kůži. Na dotek mu připadaly promočené. Neodvažoval se zatáhnout za žádné moc prudce, aby se nevytrhlo. Nakonec se dostal zezadu za Točiho a nataženými rukama sevřel mimozemšťanovy pohybové hřbítky. Cítil, jak mu gumovitá tkáň pod prsty klouže. Očka mu nabobtnala přes ruce a vytvořila nezničitelné spojení.

Toči zůstal dlouho napnutý a pak se *Poutníka* nenadále pustil. Všechny čtyři svalové hřbítky roztáhl do širokých ploutví, které se začaly váhavě vlnit. Ozzie cítil, jak se mu provaz kolem pasu napnul. Když pak Toči začal ploutvemi zabírat mohutněji, napětí v provazu se ještě zvýšilo. Kdyby se Ozzie zamyslel nad hmotností voru, možná by vymyslel trochu jiný způsob, jak by je Toči měl dostat ven. Takto byl kritickým článkem řetězu on. Když je teď Točiho různé pohyby vpřed odtahovaly ze slábnoucího gravitačního pole spodní strany, celý vor doslova visel Ozziemu na pase. Tlak na jeho paže stále sílil a přinutil ho zatnout zuby. Když Toči viděl účinek svého snažení, jeho nadšení se zvýšilo. Od jeho ploutví dokonce vanul dozadu mokrá vítr. Mohutný tvor začal ploutve dál měnit, ztenčovat je, aby se víc podobaly křídům. Ozzie si byl jistý, že tah mu paže každým okamžikem vyškubne z ramenních kloubních jamek.

Nevěděl přesně, jak dlouho to trvalo, ale nakonec tříšť prořídla na slabé mžení. Pak ustalo i to. Nechali závoj vodopádu za sebou a ocitli se na přímém slunci. Kolem se zhmotnila zářivě modrá obloha, kůži mu prostoupilo její teplo. Hluk vodopádu se změnil ve vzdálené hučení a již nehrozil.

Toči přestal mávat a stáhl vlnité svaly zpátky do obvyklých hřbítků lemuujících jeho boky. Ozzie cítil, jak tělem velkého přítele proběhlo z jednoho konce na druhý slabé zachvění. Když se podíval dolů mezi nohy, uviděl, že pomalu plují k voru, odkud k nim s nadějí vzhlíží Orionův vyjevený obličej. Provaz již nebyl napnutý a ohýbal se do poddajných smyček, které se plazily vzduchem. Jen tak tak se nenabodli na vršek stěžně a klesli na palubu. Toči natáhl tenké chapadlo a jeho konec omotal kolem větve.

Svalovina pohybových hřbítků, jež svírala Ozzieho ruce, se zatáhla do těla a on chňapl po stěžni. Srdce mu pod žebry prudce bušilo.

„Co se děje?“ zeptal se Orion. Chlapec se pořád nepustil paluby, ke které byl přivázaný. „Proč nejsme mrtví?“

Ozzie otevřel ústa a hlasitě si říhl. Když teď měl chvíli volna, cítil, jak se žaludek bouří proti neustálému pocitu pádu. Jako by tato obtíž nestačila, v hlavě měl pocit, jako by najednou dostal rýmu a měl úplně ucpané dutiny. „Nepadáme v normálním smyslu,“ řekl Ozzie pomalu. Uvědomoval si, že Točiho tělo zaměřilo oko na ruční organizér, kde mimozemšťan dychtivě četl ježaté nachové obrazce rozkvétající na displeji. „A tohle není normální planeta.“ Nejistě ukázal zpátky ke gigantickému vodopádu. Za levoboční stranou voru vytvářel obrovský závěs blyštivého pohybu, táhnoucí se třemi směry do úběžníku. Konec poskytoval pouze okraj asteroidu. A zdálo se, že se zvolna vzdaluje.

Poutník ve skutečnosti klesl několik kilometrů pod úroveň oceánu. Voda přelévající se přes okraj divoce pěníla a vířila. Zato za nimi se teď chovala o poznání klidněji. Obří, kroutící se stěny vody a pěny se znovu slévaly do jediného zčeřeného proudu valícího se po útesu, jenž tvořil bok umělého asteroidu. Snažil se očima tekoucí vodu sledovat, ale nedokázal na to přijít, kam míří, ani když měl sítnicové implantáty nastavené na maximální přiblížení. Vypadalo to, že na samém okraji rozlišení se útes

stáčí. Jestli v tom měl pravdu, znamenalo to, že asteroid má tvar polokoule.

Přímo nad nimi byl okraj asteroidu zakřivený určitě, i když velice mírně. Jeho implantáty provedly několik výpočtů: jestli byl vršek opravdu kulatý, měl by v průměru něco přes tisíc pět set kilometrů. Uznale hvízdli.

„Já asi budu zvracet,“ ozval se zkroušeně Orion.

„Poslyš, mladíku,“ řekl Ozzie. „Opravdu si uvědomuju, že ti to přijde jako strašně divný pocit a jak hrozně to vypadá, ale lidské tělo v těchto podmínkách dokáže žít. Když jsem byl ve tvém věku, astronauti poletovali ve vesmíru měsíce.“

„Já žádné astronauty neznám,“ zanaříkal smutně Orion. „Nikdy jsem neslyšel o mimozemšťanech, kterým by se tak říkalo.“

Ozzie by nejraději nechal hlavu klesnout do dlaní, jenže k tomu by potřeboval gravitaci.

„Ani já si nejsem jistý, že to mé tělo dokáže přežít,“ promluvil prostřednictvím organizéru Toči. „Cítím se velice nepříjemně. Nechápu, proč si myslím, že padám. Vidím, že to tak není, ale smysly mi říkají něco jiného.“

„Vím, že je to ze začátku těžké,“ řekl Ozzie. „Ale věřte mi, přátelé, vaše těla si na to zanedlouho zvyknou. Jestli se dá řídit podle zkušenosti, možná se vám to dokonce začne líbit.“

Když Orion vydal nešťastný dávný zvuk, zarazil se. Chlapec slabě zvracel.

„Rád bych ti věřil, příteli Ozzie,“ promluvil Toči. „Ale domnívám se, že dost dobře nerozumíš mé fyziologii, abys mohl takové tvrzení vyslovit.“

Orion si otřel ústa rukou a s odporem se zadíval na lepkavé žluté kuličky, které pomalu oscilovaly vzduchem před jeho obličejem. „Tady zůstat nemůžeme,“ zvolal zdeptaně. „Toči, mohl bys nás přitáhnout zpátky k ostrovu?“

„Měl bych to dokázat.“

„Ale no tak, hoši,“ řekl Ozzie. „Neuspěchejme to. Jestli přeletíme nad oceán a zmocní se nás gravitace, nejspíš spadneme doopravdy.“

„Určitě to bude lepší než tohle,“ zanaříkal Orion. Tváře se mu znovu nafoukly a on zasténal.

Ozzie se ohlédl k asteroidu. Rozhodně se od něho vzdalovali, pomalu, ale vytrvale. „V tom plynném halu jsou další objekty. Vzpomínáte si, co mi řekl Bradley Johansson? Skončil na nějakém stromovém útesu, který tady žije na oběžné dráze. A oni určitě mají stezky odsud. Jak jinak by se vrátil do Společenství?“

„Jsou daleko?“ zaúpěl Orion.

„Nevím,“ řekl trpělivě Ozzie. „Budeme si muset počkat, co najdeme dál.“ Natáhl ruku. „Je tady slabý vítr. To znamená, že se pohybujeme.“ Uvědomil si, že vor se natočil a asteroid teď klouže pod palubu.

„Já to vážně nesnáším,“ prohlásil Orion.

„Vím. Pojdme všechno co nejlépe zajistit. Nemůžeme riskovat, že ztratíme další zásoby. Anebo třeba někoho z nás.“

*

Záměrem architektů Tulipánového zámku bylo, aby sál ve stylu zimní zahrady sloužil jako ranní jídelna. Vybíhala z východní strany severního křídla jako nějaká nízka, osmiúhelníková bublina: tradiční vysoká skleněná střecha podpíraná litinovými sloupy a stěny z mírně oblých tabulí sbíhajících až po zem. Podlahu pokrývaly klasické černobílé mramorové dlaždice a uprostřed byl velký kulatý bar Romanate, kde si hýčkaní majitelé mohli vychutnat ranní jídlo v přerušovaných proudcích jasněho slunce. Z velkých, neglazovaných květináčů u každého sloupu rostly fuchsie či jiné popínavé rostliny a svým rozkošatělým listovím poskytovaly mírný stín. Tak jako ve všech slunných místnostech s vegetací, která se stále zalévá, vznášel se ve vzduchu nasládlý pižmový pach, k němuž se během dne přidávaly jemné vůně krátce žijících květin, jež rozkvétaly celý rok.

Jelikož rodina Burnelliových raději zahajovala den v krytější jídelně západního křídla, udělala si Justine ze sálu něco jako neformální pracovnu. Slavnostní židle šly ven a byly nahrazeny velkými koženými pohovkami, a dokonce několika gelovými vaky. Na centrálním baru dnes stálo jen obří akvárium srpkovitého tvaru s množstvím barevných ryb ze Země i jiných planet, které po sobě obezřetně pokukovaly. Místa zbylo jen tolik, aby mohli dva technici na zbylou plochu nainstalovat nový velký organizér.

Justine se od dveří dívala, jak dokončují kontroly a sbírají si nářadí. Byla samozřejmě v černém, v obyčejné dlouhé sukni a halence, která se k ní hodila – žádný módní výstřelek, ale také nic zasmušilého. Jen jednoduché vyjádření, což jí připadalo nejvhodnější. Předpokládala, že většina lidí z jejich společenských kruhů by význam ani nepochopila, neboť taková jako oni se již myšlenkou smrti nemuseli zabývat.

„Tak vám to funguje, madam,“ řekl profesně starší z obou techniků.

„Děkuji,“ odpověděla odměřeně Justine. Oba technici zdvořile přikývli a odešli. Byli z Dislanu, elektronické firmy z rodinného portfolia, která vyráběla a dodávala zařízení pouze pro rodinu.

Došla ke strohému šedostříbrnému válci, který stál na desce z leštěné žuly. Na horním okraji byla maličká červená kontrolka, která jasně svítala.

Do sálu vešla Paula Myo a zavřela za sebou vysoké dvoukřídle dveře. „Je to bezpečné, senátorko?“ zeptala se s jistou skepsí v hlase. Zároveň se podívala širokými okny ven. Pahorky okresu Rye za růžovou zahradou vytvářely zvrásněnou krajinu borových lesů přerušovaných sytější zelenými porosty rododendronových keřů, které již dávno odkvetly.

Justine dala pokyn svému e-správci. Stěny a střecha se rozplynuly v zrnitou oponu šedého světla, jako když holografický

projektor ukazuje pochmurnou podzimní oblohu. Nezůstal ani náznak vnějšího světa; působilo to skoro až klaustrofobicky. „Teď ano,“ řekla nadneseně Justine. „A organizér je naprosto nezávislý, nemá dokonce ani uzal, takže se na něj nikdo nemůže napíchnout. Jsme nejizolovanější, jak je v moderním světě možné.“ Vytáhla z tenkého kovového pouzdra paměťový krystal a postavila se před organizér. Když pak na něj shora přitiskla ruku, jediná kontrolka změnila barvu z červené na zelenou. „Chci, abys to prošla a řekla mi, co to obsahuje.“

„Ano, senátorko,“ odpověděla LI. Malý kruh na vršku válce se rozevřel a Justine pustila paměťový krystal dovnitř.

„Je to kvantový skener,“ řekla Justine Paule. „Takže by měl dokázat najít veškeré léčky přichystané v molekulární struktuře.“

Sedly si obě na jednu pohovku. Hnědá kůže byla z ostrého slunce tak vysušená, že praskala. Kromě hebkosti, kterou jí dodávalo stáří, to byl jeden z důvodů, proč ji Justine měla ráda. Ošumělý kus nábytku v milionářském sídle podle ní dodával sálu zvláštní půvab, známku osobní identity.

„Jak proběhla pitva?“ zeptala se Justine.

„Všechno úplně normální,“ odpověděla Paula. „Potvrdila se absence jakéhokoli paměťového implantátu. Jinak byly všechny jeho implantáty relativně běžné. Zpravodajská služba vesmírného loďstva vypátrá výrobce, což by nás mělo přivést ke klinice, která je Kazimirovi zavedla. Předpokládám, že operace se hradila hotově nebo z jednorázového účtu. Adam Elvin nedělá základní chyby, ale třeba se na ně usměje štěstí.“

„To je všechno?“ Justine si nebyla jistá, co čekala. Něco, co by ho dělalo zvláštním, nějaký aspekt, který by dokazoval jeho výjimečnost.

„V podstatě ano. Příčina smrti byla potvrzena jako iontový výstřel. Nebral žádné drogy; ale našly se důkazy silných dávek steroidů a hormonů v posledních několika letech, což je pochopitelné u někoho, kdo se narodil na planetě s nízkou gravitací. Měla byste vědět, že neprodělal žádnou buněčnou restrukturalizaci.“

Justine se na vyšetřovatelku zaměřila. „Byl to skutečně on,“ vysvětlila Paula. „Nesnažili se podstrčit vám dvojníka.“

„Aha.“ To mohla říct vyšetřovatelce sama. Byl to Kazimir, to by nikdo zfalšovat nedokázal. „Co jeho hotelový pokoj? Nenašly se tam žádné stopy?“

„Zdá se, že ne. Dostávám zprávy přímo ze zpravodajské služby vesmírného loďstva, jakmile se dostanou do jejich databáze. Jistě, jestli do zpráv něco nedávají, jestli si to nechávají pro sebe, máme problém.“

„Je to pravděpodobné?“

„Je to určitá malá možnost. Podle zákona musejí dát do záznamů všechno, tudíž k tomu má Senátní bezpečnostní služba přístup, neboť stojíme v potravním řetězci bezpečnostních služeb výš. Ale my obě víme, že vesmírné loďstvo má ve svých řadách škůdce. Může se stát, že někdo z Hvězdoplavcových lidí informace zadržuje.“

„Pokud ne, dozvíme se z hotelového pokoje mnoho?“

„Ani ne. Zdá se, že Strážci přistupují ke své práci doma stejně důkladně jako všude jinde. Jediná zpráva, které přikládám opravdovou důležitost, jsou Kazimirovy finanční záznamy. Mělo by nám to umožnit analyzovat jeho pohyby předtím, než jste vesmírné loďstvo na jeho přítomnost upozornila.“

Připomínka vyvolala v Justine nové vzednutí pocitu viny, až jí z toho ztuhla čelist. „Kdy by měly být připravené?“

„Za pár dní. Kancelář zpravodajské služby vesmírného loďstva v Paříži data porovná. Já je pak vyhodnotím.“

„Paříž: to je vaše bývalá kancelář, ne?“

„Ano, senátorko.“

„Domníváte se, že Hvězdoplavcův agent je tam?“

„Ano, je velice pravděpodobné, že tam jeden z nich je. Před svým propuštěním jsem uskutečnila několik provokačních operací.“

„A já jsem jim nahlásila Kazimira,“ poznamenala trpce Justine.

Paula Myo se dívala přímo před sebe na válec obsahující organizér. „Já Hvězdoplavce odhalím, senátorko. To je to, za co Strážci bojují, to, čemu Kazimir McFoster věřil víc než čemukoli jinému.“

Justine přikývla. „Jistě.“

„Dokončila jsem analýzu paměťového krystalu,“ oznámila LI. „Obsahuje tři sta sedmdesát dva soubory zašifrovaných dat. Obsahují jisté softwarové pojistky proti neoprávněnému přístupu, které se však dají snadno obejít.“

„Dobře,“ řekla Justine. S ohledem na kapacitu organizéru by jí velice překvapilo, pokud by nedokázal získat přístup k tomu, co je v krystalu uloženo. „Dokážeš ty soubory dešifrovat?“

„Jsou zašifrované prostřednictvím tisícdvoustosmdesátirozměrné geometrie. Nemám dostatečnou výpočetní kapacitu, abych mohla takovou úroveň dešifrovat.“

„Do hajzlu,“ ulevila si Justine. Nakrátko se v ní skutečně vzedmula naděje; od hardwaru, který jí přišel na více než pět milionů pozemských dolarů, čekala trochu víc. „Kdo může?“

„VI,“ řekla Paula. „A samozřejmě Strážci.“

Justine položila otázku, kterou považovala za velmi obtížnou. „Důvěřujete VI?“

„Tím, že nám pomáhá porazit mimozemské Dokonalé, ji považuji za důvěryhodného spojence.“

„To je velice opatrná odpověď.“

„Nedomnívám se, že člověk může pochopit plné motivy VI. Neznáme ani její opravdové záměry ve vztahu k nám jakožto druhu. Tvrdí o sobě, že je neškodná, a nikdy proti nám nijak nezasáhla. Ale...“

„Ano?“

„Během svého vyšetřování jsem narazila na případy, které ukazují na to, že nám věnuje mnohem víc pozornosti, než je ochotná připustit.“

„Vlády se zabývají shromažďováním zpravodajských informací od doby, co se Trójané nechali hodně ošklivě překvapit tím dárkem, který jim zanechali Řekové. Ani na okamžik nepochybuji o tom, že nás VI sleduje.“

„Ale proč? Existuje několik teorií, z nichž většina patří do širších sfér konspirační paranoie. Všechny mají tendenci zabývat se jejím začínajícím vzestupem k božství.“

„Čemu věříte vy?“

„Podle mého názoru se na nás dívá hodně podobně, jako bychom my pohlíželi na lehce problematického souseda. Monitoruje nás, protože nestojí o žádná překvapení, obzvlášť taková, která by ohrozila její okolí.“

„Je to skutečně důležité?“

„Pravděpodobně ne, pokud se nerozhodne, že se dá na stranu Dokonalých.“

„Krucí, vy jste ale podezírává.“

„Beru to spíš jako takový rozšířený šachový trénink,“ řekla vyšetřovatelka.

„Prosím?“

„Snažím se vidět co nejdál dopředu všechny možné tahy, které se proti mně dají udělat. Ale souhlasím, že možnost, že by se z VI stal nepřítel, je mimořádně mizivá. Na osobní úrovni jsem s ní navázala užitečný pracovní vztah; a samozřejmě má v sobě nahaných mnoho lidských osobností, což by mělo působit v náš prospěch.“

„Zatraceně, teď vůbec nevím, co si mám myslet.“

„Omlouvám se, nechtěla jsem vás vystavit další úzkosti. S ohledem na vaši momentální situaci to ode mě bylo neuvážené.“

„Víte, jediným přínosem, který mi momentálně dává můj věk, je to, že poznám, kdy jsem příliš rozhozená na to, abych dělala taková rozhodnutí. Takže když dovolíte, nechám to na vás. Chcete požádat VI, aby vám to dešifrovala?“

„Jediná další možnost je kontaktovat Strážce a požádat přímo je.“

„Víte, jak to udělat?“ zeptala se Justine.

„Ne. Kdybych měla takové vodítko ke Strážcům, pozavírala bych je už před desítkami let.“

„Jistě.“ Šedomodrá ikonka kódu, který jí poslal Kazimír, visela v rohu jejího virtuálního zorného pole, nečinná, ale tak lákavá. Opět si uvědomila, že na takové rozhodnutí neuvažuje dostatečně jasně. Nevěděla ani, jestli by měla vyšetřovatelce říct, že ji má. A kontakt mezi senátorkou Společenství a něčím, co je momentálně klasifikováno jako politická teroristická skupina, by byl závažný skutek. Instinktivně se jí přičilo riskovat nahrání toho neškodného kódu do unisféry. Pokud by se o takovém spojení dozvěděla veřejnost dřív, než se podaří Hvězdoplavce odhalit, znamenalo by to pro ni naprostou diskreditaci. Ani rodina by ji nedokázala ochránit. A Hvězdoplavec by si připsal další vítězství.

„Je možné, že nebudeme muset nikoho žádat, aby nám s tím paměťovým krystalem pomohl,“ řekla Paula. „Vesmírné loďstvo tu observatoř v Peru vyšetřuje. Měli by být schopni zjistit povahu těch dat, i kdyby soubory zůstaly zablokované.“

„Tak dobře,“ řekla s úlevou Justine. „Počkáme, dokud vesmírné loďstvo nedodá tu zprávu.“ Vytáhla z organizéru paměťový krystal a zrušila odstínění sálu. Velkými okny znovu vtrhlo dovnitř teplé odpolední slunce, až to Justine donutilo zamrkat.

U dveří stál zámecký majordomus. „Čeká na vás admirál Columbia, madam,“ oznámil.

„On je tady?“ zeptala se překvapeně Justine.

„Ano, madam. Uvedl jsem ho do přijímacího pokoje v západním křídle a požádal jsem ho, aby počkal.“

„Řekl, co chce?“

„Bohužel ne, madam.“

„Zůstaňte tady,“ řekla Justine Paule. „Vyřídím to.“ Odkráčela ústřední chodbou severního křídla. Cestou se narovнала v ramenou. Pro Columbiu bylo typické pokusit se získat výhodu tím, že ji překvapivě navštíví na její domácí půdě. Jestli se domníval, že by taková primitivní taktika mohla platit třeba jen proti nejméně významným v hierarchii Burnelliů, ošklivě se mýlil.

Výzdoba přijímacího pokoje v západním křídle pocházela z nejrozmařilejšího období francouzské monarchie. Justine měla odjakživa averzi k takovému množství zlacených rámu a plátkového zlata. A dobová křesla sice byla nádherně zdobená, ale sedět v nich jakkoli dlouho bylo ve skutečnosti nepohodlné.

Admirál Rafael Columbia na ni čekal vestoje před obrovským krbem. Jednu nohu měl maličko zdviženou a položenou na mramorové topeniště. K dokonale upravené uniformě stačilo přidat kabát podšitý kožešinou, a nic by nechybělo k obrazu majestátního cara. Zdálo se, že si prohlíží onyxové věžové hodiny vévodící krbové římse.

„Senátorko.“ Když vešla, otevřela si dvoukřídle dveře a nakráčela dovnitř, lehce se jí uklonil. „Obdivoval jsem ty hodiny. To je